

23 novembre 2008

Ho ha de sentir tot el país

La nit de divendres passat va ser una nit especial. Vaig anar al concert promogut per l'admirable família Lagares i la seva empresa, Metalquímia, i em vaig trobar amb una sorpresa excepcional. Era el debut de la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya, una formació sorgida de la col·laboració interpretativa i orquestral de la Cobla la Principal de la Bisbal i l'Orquestra de Cambra de l'Empordà. Francesc Cassú i Carles Coll junts; la tenora i el tible al costat del violí, el violoncel i l'arpa. I tot amb uns arranjaments admirablement ben fets per joves músics --Esteve Palet, Marc Timon-- i per músics consagrats com el mateix Cassú, el seu pare Josep, en Carles Coll i en Jaume Cristau. Per a l'ocasió es va estrenar la peça "Sirenes" d'Albert Guinovart. Els comentaris a la mitja part eren de joia, i les cares de gent que porta anys i anys treballant per la dignitat del folklore del país --en Joan Vidal i Gayolà o en Joan Domènech--, parlaven per si mateixes. Tots vam tenir la sensació que assistíem a un espectacle de transcendència, i que la cultura catalana havia trobat una porta per on treure el nas al món amb una qualitat excel·lent i una fidelitat a les seves arrels indiscutible. Em vaig afanyar a comprar el CD que han editat (*Sardanes per al món*) perquè després de sentir la versió de "*Sant Martí del Canigó*" aquella fórmula fruit del talent i treball d'en Cassú i en Coll era francament captivadora. La versió que en van fer la Dharma i la Cobla Mediterrània --enregistrada en directe en un mític concert al Palau de la Música-- és una de les meves peces preferides d'aquell àlbum. Divendres, Pau Casals s'hauria posat dempeus i s'hauria emocionat.

Sentint els primers compassos em va venir al cap George Enescu i les seva *Rapsòdia romanesa*, i Ciprian Porumbescu i la seva cèlebre *Balada*. Per això em penso que Catalunya ha de sentir aquesta proposta musical que sorgeix de Girona i s'adreça al món. Té categoria, té nivell, té una bona base sobre la qual recolzar-se (la versió de "Girona aimada" de Vicenç Bou fou de primeríssim nivell). Això demana un Palau de la Música, demana un concert a TV3 per Sant Jordi, demana un concert al parc de la Ciutadella per la Diada. Espero que el centralisme i la miopia provinciana d'alguns dels dirigents institucionals no sigui un entrebanc a l'èxit d'aquest gran invent. I si no sabeu què regalat per Nadal, el CD *Sardanes per al món* és una idea excel·lent.

Escrit per krls el dia 23.11.08 | [Enllaç permanent](#) |

0 Comentaris:

[Publica un comentari](#) - [Inici](#)